

Hitler na Jezerce varuje před Babišem. V české verzi hry Už je tady zas! se podívá i do DVTV.

AKTUALIZOVÁNO 17. 3. 2017 Magazín.Aktuálně.cz

[Scéna ze hry Divadla Na Jezerce Už je tady zas! | Foto: Divadlo Na Jezerce](#)

V pražském **Divadle Na Jezerce** má 16. března premiéru německá tragikomedie *Už je tady zas!* Hru o tom, že se Hitler probudí v berlínském parku v roce 2011 a stane se televizní hvězdou, režíroval Matěj Balcar. "Myslím si, že jedinou kontroverzní věcí může být, když člověk zjistí, že má stejné názory jako Hitler. Ale s tím bohužel nic nenadělám," říká k inscenaci režisér. Adolfa Hitlera, vyrovnávajícího se se současnou dobou, hraje Ondřej Kavan. Hra má bavit, ale i varovat před nebezpečím vlády jedné politické strany. "Chceme i upozornit: Pozor, vážení občané, chcete takovouto diktaturu? Chcete mít stát jako firmu?" vysvětluje Kavan.

Režíroval jste komedii *Tři v tom* a muzikál *Alenka v říši zázraků*. Proč jste se pustil do románové předlohy [Timura Vermese](#)?

Matěj Balcar: Po dvou režiiích je to první věc, u které jsem si mohl sám vybrat téma. Navíc mě to hrozně bavilo.

Jak dlouho vám zabrala příprava?

M. B.: Trvala asi rok, protože Vermes chtěl autorskou explikaci mé dramatinizace. Takže jsem ji připravil v bodech a ty jsme poslali. Autor mi předlohu schválil a já jsem ji pak přepisoval. A protože je dobrá, šlo to prakticky samo.

[Už je tady zas!, Ondřej Kavan | Foto: Divadlo Na Jezerce](#)

Proč jste se rozhodl obsadit do role [Hitlera](#) zrovna Ondřeje Kavana?

M. B.: Dlouho jsme nemohli najít dobrou tvář. Přišlo nám škoda ničit divákův zážitek tím, že jej spojíme se známými tvářemi. Chvíli se nám nedařilo najít ani méně známé herce. Až mi Miluška Šplechtová (spoluzakladatelka [Divadla Na Jezerce](#), ve kterém hraje od roku 2003) navrhla Ondru a řekli jsme si, že ho vyzkoušíme.

Hitler byl známý svými specifickými gesty. Jak jste se na roli připravoval?

Ondřej Kavan: Studoval jsem různé projevy Adolfa Hitlera, gesta celého jeho těla, mimiku. A knihu Timura Vermese jsem si koupil v audiotéce, namluvenou panem Táborským. Už se mi párkrát v zákulisí stalo, že jsem zareagoval tak, že se i ostatní zarazili a okamžitě mě uposlechli. A pak řekli - Ježíš, co to děláme. A já: No, a co já to dělám?!

M. B.: Už tady párkrát při zkoušení padlo - On si snad fakt myslí, že je Hitler. (smích) Ondra se smál a říkal, že mu to říkají už i doma.

reklama

Příběh Už je tady zas! je založen na soudobé sociálně-politické situaci v [Německu](#).

Reflektujete v tragikomedii i českou současnou situaci?

M. B.: Mám pocit, že si je česká a německá situace čím dál tím podobnější, rozdíly v Evropě se i díky unii stírají. Něco jsem musel aktualizovat nebo předělávat na české poměry, protože například problematika tureckých menšin nás nepálí. Vyznění je úplně stejné, jen se trochu přeorientovalo na Česko. Řekl bych, že problémy jsou stejné, jenom se jinak jmenují.

O. K.: Hra je podle mě pro naši socio-politickou scénu aktuální v tom, že se sociální nůžky bohužel rozvírají čím dál tím víc a politika se stává čím dál tím víc zamlženou. Zároveň z ní ale vystrkují růžky jednotlivci, čili jistý diktát. Svým způsobem od hlavy státu po ministra

financí. Stát ale nelze vést jako firmu a stát nemůže být veden člověkem, který má pocit, že může cokoliv a může se vyjadřovat velmi dehonestičně k čemukoliv. Ztotožňuji se s tím, že když se něco stane, je tady zodpovědný jeden člověk, ale to ani jeden z nich momentálně není.

Zatímco v knize a filmu hraje důležitou roli sociální síť [YouTube](#), vy jste do hry zahrnul v současné době populární internetovou televizi [DVTV](#). Můžete vysvětlit proč?

M. B.: YouTube se objeví ve zmínce, nemáme ho tam konkrétně, ale efekt je stejný. Chtěli jsme prodat interaktivitu a ukázat, že Hitler je schopen fungovat i v nových médiích. A napadlo nás, že co by mohlo být víc než to, že reportáž o Hitlerovi bude dělat redaktorka České televize a Hitler se dostane do DVTV na rozhovor s Danielou Drtinovou.

Který moment hry je z režisérského hlediska podle vás pro diváka nejkřičivější?

M. B.: Řekl bych, že nejkřičivější je chvíle, kdy se komedie mění v drama. Je poměrně těžké vyčtyat míru toho, aby hra měla správný účinek na diváka, aby ho to nenudilo a aby přirozeně vyplynula. Chtěl jsem, aby kopírovala život - chvíli se smějeme, chvíli trneme, chvíli pláčeme. Přechody byly nejtěžší a strávili jsme jimi nejvíc času.

Je cílem hry spíše pobavit, nebo varovat?

M. B.: Určitě oboje. Nerad bych byl moralizujícím režisérem a říkal, že něco je nebo není dobře. Myslím si, že když divák přijde na představení, měl by mít komplexní zážitek - zažít široké spektrum emocí a zároveň si z toho něco odnést. Doufám, že divák odejde s otázkou a bude si říkat, jestli není něco špatně a nemohl udělat něco pro to, aby to bylo lepší. Ale zároveň by neměl být ošizený o vtip a dojetí.

O. K.: Podle mě upozornit. Samozřejmě pobavit, ale i upozornit. Pozor, vážení občane, chcete takovou diktaturu? (*Rozohní se.*) Chcete mít [stát jako firmu](#), kde budete pouze zaměstnanci a budete papouškovat jednomu člověku? Anebo chcete mít možnost volby?

Myslíte si, že Češi váš humor pochopí? Nebojíte se negativních reakcí?

M. B.: Určitě nezamezíme tomu, aby se na nás někdo naštvál nebo nás někdo osočil, že proklamujeme jednu stranu. Nicméně si za hrou stojím. Dávali jsme si pozor, aby hra nikomu neříkala, co je nebo není špatně. Myslím si, že jedinou kontroverzní věcí může být, když člověk zjistí, že má stejné názory jako Adolf Hitler. Ale s tím bohužel nic nenadělám.

O. K.: Je to [divadlo](#). Jestliže mě někdo bude chtít konfrontovat v negativním slova smyslu, pak je to bohužel ubohý člověk, který by se měl zamyslet sám nad sebou. Je to divadlo, fikce, věc domluvená, není to nic reálného.

autor: [Magdaléna Daňková](#)